

ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ੋਰ

ਨੇਨੀ ਦੁਆਰਾ

ਇੱਕ ਦਿਨ ਸ਼੍ਰੀਗੇਰੀ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਆਪਣੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆਂ ਗਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਸ਼ੂ ਮੇਲੇ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਰਾਜਮਾਰਗ ਉੱਤੇ ਦੀ ਜਾਣਾ ਪਿਆ। ਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਟਰੱਕਾਂ ਦੇ ਹਾਰਨ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਸਨ। ਪੈਂ! ਪੈਂ! ਪੈਂ!

ਗਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੋਰ ਬਿਲਕੁਲ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗਾਵਾਂ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਗੇਰੀ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਸ਼ੋਰ ਸ਼੍ਰੀਗੇਰੀ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਦੇ ਸਿਰ ਅੰਦਰ ਬੈਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਾਪਸ ਘਰ ਆ ਗਿਆ।

ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜੇ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਸ਼੍ਰੀਗੇਰੀ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਸੁਣਦਾ ਸੀ, ਅਚਾਨਕ ਉਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸ਼ੋਰ ਵਾਲੀਆਂ ਬਣ ਗਈਆਂ। ਡੱਡੂ, ਕੋਇਲਾਂ, ਗਾਵਾਂ, ਚੀਤਾ। ਉਹ ਇੰਨੇ ਸ਼ੋਰ-ਮਚਾਊ ਕਿਉਂ ਸਨ? ਵਿਚਾਰਾ ਸ਼੍ਰੀਗੇਰੀ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਚੁੱਪ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ 'ਤੇ ਚੀਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉੱਚੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੱਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਚੁੱਪ-ਚਾਪ ਕ੍ਰਿਕੇਟ ਖੇਡੀ। ਗਾਵਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੰਭੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀਗੇਰੀ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।

“ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਚਲਾ ਜਾਵਾਂਗਾ,” ਇੱਕ ਸਵੇਰ ਉਸ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ, ਜਿਹੜਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਉਹ ਹੈਂਡਫੋਨ ਲਗਾਏ ਇੱਕ ਨੌਜਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਹੜਾ ਹਾਰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਜਾਪਦਾ ਸੀ।

“ਆਹਾ! ਇਹੀ ਹੈ ਬਸ ਜਿਸ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ,” ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਸ ਨੇ ਹੈਂਡਫੋਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਜੋੜਾ ਖਰੀਦਿਆ। ਹੁਣ ਹੋਰ ਸ਼ੋਰ ਨਹੀਂ! ਹੁਣ, ਜਦੋਂ ਸ਼ਿੰਗੇਰੀ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਕਾਰਾਂ ਜਾਂ ਡੱਡੂਆਂ ‘ਤੇ ਬਹੁਤ ਗੁੱਸੇ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਉਹ ਬਸ ਆਪਣੇ ਹੈਂਡਫੋਨ ਲਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸੰਗੀਤ ਸੁਣਦਾ।

ਪ੍ਰੰਤੂ ਹਾਲੇ ਵੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੋਰ-ਸ਼ਰਾਬੇ ਵਾਲੇ ਰਾਜਮਾਰਗ ਤੋਂ ਪਸ਼ੂ ਮੇਲੇ ‘ਤੇ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਸਦੀਆਂ ਗਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹੈਂਡਫੋਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਪਵੇ।

THE END

Click below to follow us:

YouTube

facebook

